

THE

PAPER

papírhattyú

Swan

18+

*Pázos
könyvek*

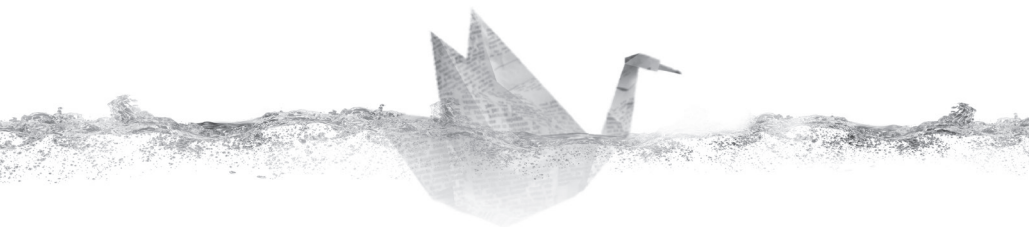
LEYLAH ATTAR
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

LEYLAH ATTAR

THE

PAPER

papírhattyú

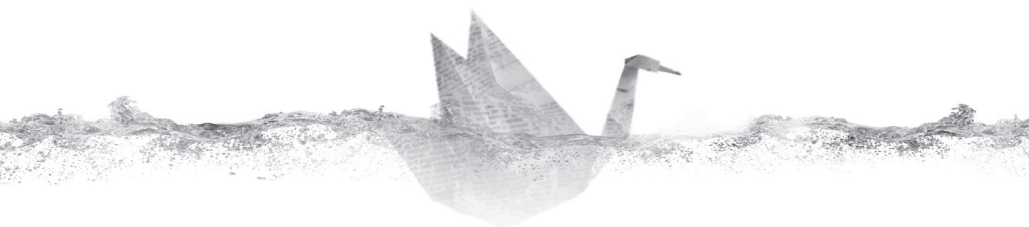
Swan

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

1. rész

Skye

1. fejezet

A NAP TÖKÉLETESEN ALKALMAS VOLT RÁ, hogy felvegyem a Louboutin cipőmet. Nem terveztem, hogy épp dögös magas sarkút fogok viselni a halálba vezető úton, de ha már úgy alakult, hogy egy vérszomjas pszichopata karmai között végzem, nem is tudok elképzelni szebb halált, mint hogy piros talpakkal mutassak be a gyilkosomnak.

Mert kapd be, faszfej, amiért egy értelmetlen büntény áldozatává tettél!

Kapd be, amiért még az arcodat sem mutatod meg, mielőtt kilocsantod az agyamat!

Kapd be, amiért úgy megszorítottad a kábelkötözőt, hogy mély, vörös sebet vágott a csuklómba!

*De leginkább azért kapd be, mert senki sem akar meghalni egy nappal a huszonegyedik születésnapja előtt – frissen vágott csillogó hajjal, tökéletesre zselézett körmökkel –, hazafelé menet a randijáról, amit az-
zal a férfival töltött, akiről még az is kiderülhet, hogy ő „az igazi”!*

Úgy terveztem, hogy az életem innentől ünneplések sorozata lesz: diplomaosztó, esküvő, egy ház, ami méltó rá, hogy flancos magazinok közöljenek róla képes összeállítást, két tökéletes gyerek. Erre ott térdeltem egy zsákkal a fejemen, és egy pisztoly csövének fagyos érintését éreztem a nyakszirtemen. És hogy mi volt benne a legrosszabb? Az, hogy nem is sejtettem, miért történik ez velem, hogy nem is sejtettem, miért fogok meghalni. Persze, mióta lehet bármi értelmet kihámozni az ilyesmiből? Akár véletlenszerűen történik, akár mindent gondosan előre eltervez a tettes. Gyilkosság, nemi erőszak, kínzás, abúzus. Vajon meg lehet-e érteni valaha is úgy igazán, mi a kiváltó oka ezeknek, vagy egyszerűen szeretünk mindent felcímkezni, és a maga fiókjában elhelyezni, hogy rendet tegyünk a káoszban, amit képtelenek vagyunk kordában tartani?

Anyagi haszonszerzés.

Szélsőséges nézetek.

Gyűlölte a műkörmös picsákat.

Vajon melyik kategóriában fogják nyilvántartani az én meggyilkolásomat?

Elég, Skye! Még élsz! Csak lélegezz! És gondolkodj! Gondolkodj!

A zsákvászón durva, nyers szaga erőszakkal hatolt be az orrlyukaimba, ahogy a hajó a vízben himbálózott.

Mi a dolgod, Skye?

Esteban szavai tisztán csendültek a fülemben.

Harcolok.

Nem hagyom magam, keményen harcolok.

Nevetéssel vegyülő zokogás tört fel belőlem.

Nagyon hosszú időre sikerült elnyomnom magamban Estebant, de most itt volt, és mint mindig, bejelentés nélkül, váratlanul jelent

meg, úgy ült a lábát lóbálva a tudatom peremén, mint annak idején a szobám ablakában.

Eszembe jutott a netes kérdőív, amit aznap reggel töltöttem ki.

Kire gondolsz utoljára elalvás előtt?

Katt.

Őt szereted a legjobban.

Hát én Marc Jacobsra, Jimmy Choorra, Tom Fordra meg Michael Korsra gondolok. Nem Estebanra. Sohasem Estebanra. Mert a gyerekkori barátokkal ellentétben ők megmaradtak. Ha róluk volt szó, engedhettem a csábításnak, hazavihettem a gyönyörű alkotásaikat, és abban a tudatban alhattam el, hogy reggel is ott lesznek velem. Mint a Louboutin cipő, amiről fentebb polemizáltam – egy darabig nem tudtam eldönteni, hogy a pasiszédítő fuksziaszínűt válasszam a szatén bokapántokkal, vagy a D’Orsay túsarkút. Örülök, hogy végül az utóbbinál maradtam.

Hegyes volt a sarka. Próbáltam magam elé képzelni a holnapi főcímeket:

„CIPŐJÉVEL VÁGTA KI MAGÁT A SLAMASZTIKÁBÓL”

A hozzá tartozó képen egy tűhegyes cipősarok állna ki elrablóm testéből.

Igen, éppen így fog történni, győzködtem magamat. Lélegezz mélyeket, Skye! Lélegezz mélyeket!

De a sötét zsák alatt dohos volt a levegő, és a tudóm majd összeroppant a közelítő végzet meg a rettegés súlya alatt. Csak lassacskán kezdett leesni, hogy mindez valóban megtörténik velem. Ez a valóság.

Ha az ember korábban teljes kényelemben élte az életét, működésbe lép valami, ami megkíméli az első sokktól – úgy érzi, joga van

hozzá, hogy ez is simán megoldódjon. Ebbe az érzésbe kapaszkodva sikerült megőrizni valamennyit a pökhendi magabiztosságomból. Szerettek, nagyra tartottak, fontos voltam. Tuti, hogy valaki beállít, és megment. *Igaz? Igaz?*

Hallottam a fegyver kattanasát, amint elrablóm élesítette, és a cső most már stabilan nyomódott a tarkómnak.

– Várjon!

Égett a torkom, és csak rekedt krákogásra voltam képes, merthogy mint a fába szorult féreg, úgy ordítottam, miután gúzsba kötve tértem magamhoz a saját kocsim csomagtartójában. Tudtam, hogy ott vagyok, mert még mindig éreztem a tubarózsa és a szantálfa illatát, amit a pár héttel korábban véletlenül kiloccsantott parfüm hagyott hátra.

A parkolóban kapott el, amikor éppen beszállni készültem az ég-színkék kabrióba – visszarántott, és beleverte az arcomat a motorháztetőbe. Azt hittem, egyszerűen elviszi a táskámat, a tárcámat, a kulcsaimat meg a kocsimat. Talán ösztönösen így védekezik az ember – arra koncentrál, hogy mi lenne a legjobb a következő pillanatban rá váró eshetőségek közül.

Csak vigyél el mindent, és tűnés!

De nem ez történt. Nem kellett neki sem a táskám, sem a tárcám, sem a kulcsom, sem a kocsim. Én kellettem neki.

Állítólag jobb azt kiáltani, hogy „tűz van”, mint azt, hogy „segítség”, de én egyiket sem bírtam kinyögni a számra meg az orromra tapadó, kloroformmal átitatott rongyon keresztül. A kloroformmal melleleg az a helyzet, hogy nem üti ki azonnal az embert úgy, mint a filmekben mutatják. Mintha egy örökkévalóságig kapálóztam és visítottam volna, mielőtt a végtagjaim elszibbadtak, és a sötétség vette át az uralmat.

Amikor magamhoz tértem, nem szabadott volna sikítanom. Jobb lett volna, ha megkeresem a csomagtartót nyitó reteszt, kitolom a féklámpát, vagy bármi olyasmit csinálok, amiről az újságírók később mindenáron ki akarják faggatni az embert.

De a pánikot nem lehet ám csak úgy elhallgattatni. A pánik egy visítózó, kapálózó picca, aki mindenáron ki akar törni.

Az elrablóm dühbe gurult. Ez akkor derült ki, amikor lehúzódtott a padkára, és kinyitotta a csomagtartót. Elvakított a válla fölött ragyogó utcai lámpa kék fénye, de így is láttam rajta. Aztán, hogy még véletlenül se maradjanak kétségeim, felrántott a hajamnál fogva, és betömte a számat ugyanazzal a kloroformos ronggyal, amivel korábban elkábított.

Öklendeztem is rendesen a rongy miatt, amíg később a férfi a rakpart felé vonzolt. Az édes, szúrós szag nem tűnt különösebben erősnek, mégis forgott tőle a gyomrom. Kis híján belefulladás a saját hányásomba, de elrablóm végül kiszedte a számból a rongyot, és egy zsákot húzott a fejemre. Akkor már nem sikítottam tovább. Hagyhatott volna megfulladni, de élve kellettem neki, amíg nem végez azzal, amiért elrabolt. Meg akart erőszakolni? Fogságban akart tartani? Váltásdíjat akart követelni értem? Lelki szemeim előtt híradók és magazinok rémisztő képsorainak kaleidoszkópja forgott örült sebességgel. Persze eddig is mindig együttéreztem az áldozatokkal, de nem volt más dolgom, csak csatornát váltani, esetleg lapozni, és már meg is szabadultam a csúfságtól.

Ezt viszont nem kapcsolhattam ki semmilyen módszerrel. Győzködhettem volna magamat, hogy csak túl valóságosnak élek meg egy rémálmot, viszont akkor nem sajgott volna olyan pokolian a fejbőröm ott, ahol kitepte a hajamat. De a fájdalom jó volt. A fájdalom azt jelentette, hogy élek. Márpedig amíg élek, van remény.

– Várjon! – szóltam, amikor térdre kényszerített. – Akármit is akar, kérem... Csak... csak ne öljön meg!

Tévedtem. Nem feltétlenül élve kellett nekem. Nem zárt be sehová, nem követelt értem váltságdíjat. Nem tépte le a ruhámat, nem abban lelte örömét, hogy szenvedést okozott nekem. Csak ide akart hozni, akárhol volt is az itt. Ezen a helyen fog megölni, és nem is óhajtja az idejét vesztegetni.

– Uram! – könyörögtem. – Csak még egyszer hadd láthassam az eget!

Időt kellett nyernem, hogy lássam, van-e esélyem a menekülésre. Ha pedig valóban utolér a vég, nem akartam a félelem és a kétségbeesés sötét, fullasztó párájában meghalni. Le akartam hunyni a szemem, azt képzelni, hogy vasárnap délután van, én pedig egy csalé fogú kislány vagyok, aki kagylókat gyűjt a parton MaMaLuval.

Egy pillanatig nem történt semmi. Nem ismertem fogva tartómnak sem a hangját, sem az arcát; semmiféle képet nem tudtam magam elé képzelni, csak egy komor, sötét alak magasodott fölöttem, akár egy lecsapni készülő gigantikus kobra. Visszatartottam a lélegzetemet.

Felemelte a zsákot, és megéreztem az arcomon az éjszakai szellőt. Beletelt pár pillanatba, mire a szemem alkalmazkodott a fényhez, és megtaláltam a holdat. Ott világított az égen a tökéletes ezüst sarló, ugyanaz a hold, amit gyerekkoromban lestem mindig elalvás előtt, amikor MaMaLu meséit hallgattam.

– Aznap, mikor születted, nagy, kövér esőfelhők úsztak az égen – mondta mindig a dadusom, miközben a hajamat simogatta. – Vártuk, hogy kitörjön a vihar, de aztán napsugarak szűrődtek át a felhők között. Édesanyád az ablakhoz vitt, és észrevette az arany pöttyöket a kis szürke szemedben. A szemed éppen olyan színű volt, mint aznap az ég. Ezért is lett a neved Skye, azaz ég, amorcito.

Évek óta nem gondoltam anyámra. Semmiféle emlékem nem maradt róla, egészen kicsi voltam még, amikor meghalt. Nem tudtam, miért jutott most eszembe hirtelen. Talán azért, mert pár percen belül én is meg fogok halni.

Görcsbe rándult a gyomrom a gondolatra. Azon gondolkodtam, vajon találkozom-e majd anyámmal a túlvilágon, és ha igen, úgy üdvözöl-e majd engem, ahogy a beszélgetős műsorok vendégei mesélték – azok, akik állítólag egyszer meghaltak már, csak visszajöttek. Meg még azon is gondolkodtam, hogy létezik-e egyáltalán az a túlvilág.

Láttam a rakparton túl álló nagyra nőtt társasházak pislákoló fénycsíkait meg a belvároson át tekergő forgalom piros kígyóját. Egy elhagyatott kis jachtkikötőben voltunk a San Diego-i öböllel szemben. Apám jutott eszembe, akit igyekeztem úgy nevelni, hogy ne aggódjon értem, csak hagyjon levegőhöz jutni, meg úgy egyáltalán élni. Az egyetlen gyereke voltam, anyámat már elvesztette.

Azon kezdtem elmélkedni, vajon a La Jolla egyik csendes öblöcskéje fölött emelkedő udvarban vacsorázik-e éppen. Apám mesterien tudott vörösbort inni anélkül, hogy eláztatta volna a bajszát. Az alsó ajkát használta, és éppen csak egy kicsit hátrabillentette a fejét. Hiányozni fog a busa, ősz arcszörzete, bár hevesen tiltakoztam, ahányszor csak megpuszilt. Háromszor. Balról, jobbról, balról. Mindig. Nem számított, hogy csak reggelire ugrottam be, vagy világ körüli útra indultam. Komplettdobozjaim voltak tele drága cipőkkel, táskákkal meg ékszerekkel, de tudtam, hogy mégis ez fog hiányozni a legjobban. Warren Sedgewick három puszija.

– Apám kifizeti, mindegy, mennyit kér – szoltam. – Feltétel nélkül.

Könyörögtem. Alkudoztam. Könnyen megy az ilyesmi, ha az ember élete a tét.

Beszélhettem, amennyit akartam, a gyilkosom nem reagált, csak egy határozott mozdulattal lenyomta a fejemet.

Felkészülten érkezett. Egy, szinte a teljes fedélzetet beborító, jókora vízhatlan ponyva közepén térdeltem, aminek a sarkait betonkockákhoz láncolták. Már láttam is magam előtt, ahogy félig belecsavarja a holttestemet, hogy aztán a vízbe hajítson valahol az óceán közepén.

Az agyam tiltakozott a kép ellen, de a szívem... a szívem tudta az igazságot.

– Édes Jézusom, áldj meg engem! Vigyázz apára! És MaMaLura meg Estebanra is.

Az ima a múltból bújt elő. Évek óta nem mondtam el, de a szavak ösztönösen buktak ki a számon, amolyan vigasztaló kis semmiségek-ként.

Ebben a pillanatban döbbsentem rá, hogy a sértettségből, a viszályokból meg a kifogásokból végül csak lebegő jelenések maradnak, amiket aztán szertefoszlhatnak azok az emberek, akiket szeretünk, és akik szeretnek bennünket. Mert az utolsó pillanatban nem maradt más az életemből, csak három puszi és három arc: az apámé, a dadusomé meg a fiáé – pedig kettőt közülük egyáltalán nem is láttam, amióta nekivágtunk a Casa Palomából elvezető száraz, poros földútnak.

Kikre gondolsz utoljára, mielőtt meghalsz?

Szorosan behunytam a szememet, vártam a kattanást, a hideg, elkerülhetetlen, ólomsúlyú halált.

Ők azok, akiket a legjobban szeretsz.

2. fejezet

SÖTÉT VOLT. Vaksötét. Szürreális, mély, mozdulatlan, terebélyes sötétség. Valahol ebben az ürességben lebegtem kéz, láb, haj és ajak nélküli tudatfoszlányként. Szinte békés állapot volt, eltekintve a testemet kerülgető tompa lüktetéstől. Hullámokban gördült végig rajtam, egyre hangosabb és erősebb lett, amíg végül állandósulva gyötörte a testemet.

Fájdalom.

Pislogni kezdtem, és rájöttem, hogy már nyitva van a szemem, csak nincs körülöttem semmi – ahogy felettem vagy alattam sem –, csak a fájdalom kalapál a fejemben. Megint pislantottam. Egyszer. Kétszer. Háromszor. Semmi. Még csak körvonalak sem rajzolódtak ki a nagy, homályos ürességben. Mindent beborított a végtelen sötét.

Felültem.

Képzeletben.

A valóságban semmi sem történt. Olyan volt, mintha az agyamat le választották volna a testemről. Nem éreztem a karomat meg a lábamat,

de a nyelvemet vagy a lábujjaimat sem. Viszont hallottam. Édes istenem, hát hallottam, még ha csak a saját szívemet is; úgy dübörgött, mintha arra készülne, hogy kirobbanjon a mellkasomból. Minden egyes eszeveszett dobbanással tovább erősödött a fájdalom a fejemben, mintha az összes idegvégződésemm ott gyűlt volna össze egy lüktető vértócsában.

Hallasz.

Kapsz levegőt.

Lehet, hogy megvakultál, de élsz.

Nem!

Nem!!!!

Inkább meghalok, mint hogy az ő könnyöriületére kelljen hagyatkoznom!

Mi a búbánatos francot művelt ez velem?

Hol a pöcsben vagyok?

Felkészültem a golyóra, de egy pillanatra csend lett, miután elmondtam az imát. A férfi felemelte egy hajtincsemet, és gyengéden, szinte áhítattal végigsimította. Aztán akkorát vágott a pisztolya agyával a tarkómra, hogy azt hittem, kettéhasad a koponyám. San Diego oldalvást billent a horizonttal együtt, és fokozatosan nagy, fekete foltok vették át a helyét a látómezőmben.

– Ki engedte meg, hogy beszélj? – kérdezte a férfi, ahogy az ütés nyomán előrebillentem.

Az arcom keményen és gyorsan csapódott be a fedélzetbe, mégis úgy tűnt, mintha minden gyötrelmesen lassan zajlana.

Egy futó pillanatra megláttam a cipőjét, mielőtt lecsukódott a szemem.

Puha, kézzel varrt olasz bőr.

Ismerem a cipőket, és tudtam, hogy ilyet nem hordanak valami sokan.

Miért nem húzta meg a ravaszt? *Ez volt az utolsó gondolatom, mielőtt elveszítettem az eszméletem.*

Nem tudtam, mennyi ideig voltam öntudatlan, de a kérdés még mindig ott strázsált, akár egy sárkány a barlang bejárata előtt, hajlíthatatlanul, készen, hogy rám szabadítsa a halálnál is rettenetesebb lehetőségek végtelen tárházának kénköves tüzét.

Miért nem húzta meg a ravaszt?

Talán azt tervezte, hogy megvakít, bekábítószerez, és pórázon tart maga mellett.

Talán ki akarta vágni mindenféle belső szervemet, hogy aztán eladhassa őket.

Talán már ki is kapart belőlem ezt-azt, és csak idő kérdése, mikor múlik az anesztézia hatása.

Talán azt hitte, megölt, és élve eltemetett.

Minden egyes tovatűnő gondolat segített rettegéssé formálni a fájdalmat, és azt kell mondanom, a rettegés sokkal nagyobb köcsög, mint a pánik. A rettegés egészben nyeli le az embert.

Éreztem, ahogy mélyen a bendőjébe csusszanok.

Rettegés szaga csapta meg az orromat.

Rettegést lélegeztem.

A rettegés nyersen felzabált.

Tudtam, hogy fogva tartóm beadott nekem valamit, csak abban nem voltam biztos még, hogy ideiglenesen bénultam le miatta, vagy végleg.

Nem tudtam, hogy megerőszakolt, megvert vagy förtelmesen megcsönkített-e.

Nem tudtam, hogy akarom-e tudni.

Nem tudtam, hogy visszajön-e.

És nem tudtam, hogy ha visszajön, akkor ezt a pokoli helyzetet, amibe kerültem, nem fogom-e utólag mégis jobbnak, biztonságosabbnak, nyugodtabbnak találni.

A rettegés folyamatosan ott kószált az agyam labirintusaiban, de tudtam, hogy van egy hely, ahová sosem juthat el, egy hely, ahol mindig biztonságban leszek. Visszahúzódtam hát elmémnek ebbe a szegletébe, és kizártam mindent MaMaLu altatódalán kívül.

Igazából nem is altató volt, ugyanis fegyveres banditákról, félelemről és veszélyről szólt. MaMaLu mégis mindig úgy tudta énekelni a maga halk, fátyolos hangján, hogy egészen elcsendesedtem tőle. Spanyolul énekelt, de inkább a szöveg jelentésére emlékeztem, mintsem magukra a szavakra.

„A Sierra Morena hegyekből,
Cielito lindo, jönnek már.
Egy fekete szempár,
Cielito lindo, csempészárut hoznak...”

Láttam magamat egy függőágyban, felettem kék ég, Esteban néha szórakozottan lök egyet rajtam, MaMaLu pedig a mosott ruhát teregeti, miközben énekel. Azok a délutáni szunyókálások voltak a legkorábbi emlékeim a Casa Paloma kertjében a dadusommal meg a fiával.

A vörös és sárga hibiszkuszok felett kolibrik repkedtek, a buja, gondozatlan sövényeket benőtte a bougainvillea.

„Ajajajaj!
Dalolj, ne sírj,
Mert a dal felvidít,
Cielito lindo, a szívünkben...”

MaMaLu akkor is énekelt, amikor Esteban vagy én megsérültünk. Énekelt, amikor nem tudtunk aludni. Énekelt, amikor boldog volt, és énekelt, amikor szomorú volt.

„Canta y no llores.”

„Dalolj, ne sírj...”

De a könnyek csak kicsordultak. Sírtam, mert nem tudtam énekelni. Sírtam, mert a szám nem állt rá a szavakra. Sírtam, mert MaMaLu, a kék ég meg a kolibri szembeszálltak a sötétséggel. Sírtam, ahogy beléjük kapaszkodtam, és lassan, lépésről lépésre, a rettegés visszahúzódott.

Kinyitottam a szemem, és mély lélegzetet vettem. Még mindig sötétség ölelt körül, de már kitartó, himbálódzó mozgást is érzékeltem. Reméltem, hogy lassan újra működni kezdenek az érzékeim. Próbáltam kinyújtóztatni az ujjaimat.

Könyörgöm!

Legyetek ott!

Mozduljatok!

Semmi.

A fejem továbbra is lüktetett ott, ahol fogva tartóm lecsapott rá a pisztollyal, de a folyamatos bumm-bumm-bummon kívül most már egyre közeledő hangokat is hallottam.

– Gyakran utazik Ensenadán keresztül? – kérdezte egy nő.

A teljes választ nem értettem, de mélyebb férfihangtól származott.

– ...még sosem állítottak meg.

Az elrablóm hangja volt, belevésődött az agyamba a cipőjével együtt.

– Most sem történt semmi különös. Csak véletlenszerű ellenőrzés, mielőtt... átkel a határon. – A női hang hol gyengébben, hol erősebben hallatszott. – Meg kell győződnöm róla, hogy... a jármű sorozatszám megegyezik a motoréval.

A határ.

Ensenada.

Picsába!

A himbálódzó mozgás egyszerre értelmet nyert. Egy hajón voltam, valószínűleg ugyanazon, amelyekre korábban felcipelt. Ensenadában jártunk, Mexikó határán, nagyjából százhuszonöt kilométerre San Diegótól délre, a nő pedig minden valószínűség szerint vámos lehetett.

Sebesebben kezdett verni a szívem.

Ez az! Itt a lehetőség, hogy megszökj, Skye!

Hívd fel magadra a vámos figyelmét! Muszáj felhívnod magadra a figyelmét!

Csak ordítottam és ordítottam, de nem jött ki hang a torkomon. Akármit adott is be nekem a férfi, megbénította a hangszálaimat.

Lépéseket hallottam odafentről, amiből azt a következtetést vontam le, hogy valamiféle raktárban lehetek a hajó mélyén.

– Csak a biztonság kedvéért, ön Damian Caballero? – kérdezte a nő.

– Damian – helyesbített a férfi. *Dámiá*nnak ejtette, nem *Démien*nek.

– Nos úgy fest, minden a legnagyobb rendben. Lefényképezem a hajótesten lévő azonosítót, aztán már mehet is a dolgára.

Nem! Kezdtém kicsúszni az időből.

Képtelen voltam kapálózni vagy kiabálni, de rájöttem, hogy gurulni tudok, szóval azt tettem. Balról jobbra, egyik oldalról a másikra. Egyre hevesebben, egyre gyorsabban forogtam, nem tudtam, nekiütközöm-e valaminek, nem tudtam, van-e egyáltalán értelme annak, amit csinálok. A hatodik vagy a hetedik alkalommal hallottam valamit csikordulni odafönt, mint amikor fa súrlódik fán.

Jaj, légyssi!

Légyssi, légyssi, légyssi, légyssi!

Apait-anyait beledtam, még meg is szédültem közben.

Valami csattant. Hangos puffanás. És hirtelen már nem is volt olyan sötét.

– Ez meg mi volt? – kérdezte a nő.

– Én nem hallottam semmit.

– Mintha odalentről jött volna. Megnézhetem?

Nézze csak!

– Mi van odalent? – A nő hangja már tisztábban hallatszott. Közel járt.

Nagyon közel.

– Kötelek, láncok, horgászfelszerelés...

Most már halvány, függőlegesen húzódó vonalakat is láttam fölöttem, centikre az arcomtól.

Igen! Látok! Nem vakultam meg!

Valahol zár kattant, majd a helyiség megtelt gyönyörűséges, vakító fénnel, amitől sírni támadt kedvem.

Igyekeztem a fölöttem futó, fényt átengedő csíkokhoz igazítani a szememet. Úgy tűnt, a földön fekszem pár deszka alatt.

Egy férfi sziluettje jelent meg a lépcsőn, mögötte egy másik alak.

Itt vagyok!

Vadul dobálni kezdtem magam.

– Úgy látom, az egyik ládája felborult – szólt a vámos.

Én löktem fel. Találj már meg! Szépen kérlek, találj már meg!

– Aha. – A férfi elindult felém. – Muszáj lesz jobban rögzítenem őket.

Lábával kitámasztotta a ládámat, hogy ne tudjon megmozdulni.

Most már tisztán láttam a nőt a fedél résein keresztül – nem tetőtől talpig, csak a kezét meg a felsőtestét. Valamiféle dokumentumok voltak nála, a derékszíjáról pedig egy adó-vevő lógott.

Itt vagyok!

Nézz már föl abból a papírból! Látni fogod, ahogy megcsillan a szememben a fény.

Csak egyet kell lépned, és nem tudsz nem észrevenni. Egyetlen... kurva... lépés.

– Segítsek? – kérdezte, ahogy a férfi felvette a lábát, amit sikerült kibillentenem a helyéről, és visszatette rám.

Igen! Segíts! Segíts, te hülye picca!

– Köszönöm, nem kell – felelte a férfi. – Egy darab kötél, néhány horog... És már indulhatunk is. Tessék, minden rögzítve van.

– Méretes ládái vannak. Nagy fogásra számít?

Hallottam a nő lépteinek puffanását a lépcső felől.

Ne! Gyere vissza!

Ne haragudj, amiért hülye piccsának neveztelek!

Ne hagyj itt! Légyszi!

NE MENJ EL!

– Néha sikerül elkapnom valami szépet – felelte a férfi. Öntelt hangjától jeges borzongás futott végig a gerincemen.

Aztán becsukta az ajtót, és megint teljes, áthatolhatatlan sötétség vett körül.

3. *fejezet*

EGY SMIRGLIBŐL HAJTOGATOTT alagútban kúsztam előre. Ahányszor csak megmozdultam, a bőrömet végigdörzsölte a durva, száraz felület.

Ííí, ííí, ííí.

Ilyen hangot adtak ki a sejtjeim, ahogy rétegről rétegre leváltak a testemről. A térdemet véresre dörzsöltem, a hátamat véresre dörzsöltem, a vállamat véresre dörzsöltem, de éreztem a nap melegét. Tudtam, hogy ha tovább haladok felé, sikerül majd kijutnom. Csak kúsztam és kúsztam, hamarosan pedig már felállni is volt helyem. Kavicsos úton találtam magam.

A cipőm sarka elsüllyedt az apró kövek között.

Ropp, ropp, ropp.

Gyalogoltam tovább. Mindenem fáj, de kitartóan vonultam a világosság felé. Amikor hirtelen megérkeztem, mindent elöntött a fény. Győztem hunyorogni, nehogy megvakuljak.

Aztán pislogva ébredtem fel, és hosszan kifújtam a levegőt.

Hogy a fene vinné el! Ez volt ám a hátborzongató rémálom! Az én kis biztonságos ágyikómban feküdtem, a nap besütött az ablakon. Sóhajtottam, és visszabújtam a takaró alá. Csak még néhány perc, és leszökdécslek a földszintre a három puszimért, mielőtt apa munkába indul. Többé nem fogok ódzkodni tőlük.

Ropp, ropp, ropp.

Összehúztam a szemöldökömet.

Ennek a hangnak nem szabadott volna a valóságba is követnie. Csukva tartottam a szememet.

A takaró furcsán durva volt, egyáltalán nem is emlékeztetett az én puha, selymes ágyneműmre.

Az ablak, amit egy futó pillanatra érzékeltem, kicsi volt és kerek. Olyan, amilyeneket igazából hajókon szokott látni az ember.

És minden tagom fájt. Most már éreztem. Nem volt egyetlen pont sem a testemen, ami ne sajgott volna. A fejem nehéz volt és tompa, a nyelvem a szájpadráshoz tapadt.

Ropp, ropp, ropp.

Nem tudtam, mi ez a hang, de biztos voltam benne, hogy semmi jót nem jelent. A hátam mögül jött, és garantáltan csakis valamiféle gonosz erő lehetett, ami egyenesen vissza fog rángatni a pokolba.

– Éppen ideje volt – szólalt meg egy férfi valahol.

Basszus, basszus, basszus!

Dámián.

A hajkitépős, fejbe verős, kómába ejtős Damian Caballero.

Itt volt a maga testi valójában.

Szorosan becsuktam a szememet. Elég biztos, hogy ha a szemhéjam nem olyan száraz, mint a smirgli, még egy kósza könnycsepp is kibuggyant volna. Az egész testemen ez az érzés uralkodott – égett

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mindenem kívül-belül. Nem csoda, hogy smirgialagutakról álmodtam. Feltehetőleg ki is voltam száradva. Nem is sejtettem, meddig lehettem eszméletlen, vagy hogy milyen mellékhatásai voltak annak a szernek, amit belém erőltetett.

– Mit... mit csinált velem?

Fura volt a hangom, de még soha nem örültem neki ennyire. Ugyanez vonatkozott a karomra, a lábamra meg a többi testrészemre is. A fejem lüktetett, a csontjaim sajogtak, de egy darabban voltam, és elhatároztam, hogy soha, de soha többé nem fogom gyűlölni a pocakomat, a fenekemet vagy a gödröcskéket a combomon.

Damian nem felelt. Még mindig a hátam mögött volt, ahol nem láthattam, és folytatta azt, amit eddig csinált, akármi volt is az.

Ropp, ropp, ropp.

Remegni kezdtem, de sikerült elfojtanom a feltörni készülő nyüszítést.

Lassú lélektani játszma volt ez – ő irányított mindent, én pedig nem tudtam, mi fog történni, mikor, hol vagy miért.

Összerezentem, amikor mellém tolt egy hokedlit. Egy tál volt rajta valamilyen raguszerúséggel, egy darabka kenyér, amit láthatólag úgy téptek le a vekniről – késsel meg hasonló finomságokkal nem vacakoltak –, és egy üveg víz. A gyomrom hangosan megkordult a látványra. Úgy éreztem, napok óta nem ettem, és bár legszívesebben a férfi képébe hajítottam volna az egészet, farkaséhségem erősebbnek bizonyult. Felemeltem a fejemet, aztán rögtön vissza is engedtem – a mozdulat a hajó himbálózásával együtt csak arra volt jó, hogy megszédüljek. Tettem még egy kísérletet, ezúttal lassabban, és megtámaszkodtam a könyökömön, mielőtt felültem volna.

Ropp, ropp, ropp.

Ez meg mi a fene volt?